FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 8 juli 1999 *

I mål T-168/95,

Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Genua (Italien),

ISI — Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Padua (Italien),

Sadam Zuccherifici, division SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Bologna, (Italien),

Sadam Castiglionese SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Termoli (Italien),

SFIR — Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Cesena (Italien),

Ponteco Zuccheri SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Pontelagoscuro (Italien),

företrädda av Bernard O'Connor, solicitor, och advokaterna Ivano Vigliotti och Paolo Crocetta, Genua, delgivningsadress: advokatbyrån Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire, Luxemburg,

sökande,

* Rättegångsspråk: italienska.

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av Jan-Peter Hix och Ignacio Díez Parra, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Alessandro Morbilli, generaldirektör för Europeiska investeringsbankens rättsavdelning, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Eugenio de March, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1534/95 av den 29 juni 1995 om fastställande för regleringsåret 1995/96 av härledda interventionspriset för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader (EGT L 148, s. 11), till den del det i förordningen inom ramen för fastställandet av

interventionspriset för vitsocker fastställs att ett försörjningsunderskott kan förutses i produktionsområdena i Italien,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna J. Pirrung och M. Vilaras,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 26 januari 1999,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 Rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4, svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110, nedan kallad grundförordningen), ändrad flera gånger, har som en av målsättningarna att säkerställa att de som odlar sockerbetor och sockerrör inom gemenskapen skall kunna garanteras vissa miniminivåer när det gäller sysselsättning och levnadsstandard (tredje övervägandet). I detta syfte fastställs bland annat ett prissystem och ett kvotsystem.

2 Kvotsystemet innebär att det för varje produktionsområde inom gemenskapen fastställs hur mycket socker som skall produceras, varvid medlemsstaterna skall fördela produktionsmängderna mellan de sockertillverkande företagen inom sitt territorium såsom produktionskvoter. I grundförordningen görs en åtskillnad mellan olika typer av kvoter, bland vilka det ingår "privilegierade" kvoter som kan försäljas fritt på den gemensamma marknaden. Dessa kvoter hänför sig till ett visst regleringsår, som börjar den 1 juli ett år och avslutas den 30 juni året efter.

3 Prissystemet inbegriper ett interventionssystem som är avsett att säkerställa priserna för och avsättningen av produkterna, varvid rådet varje år fastställer de priser som interventionsorganen tillämpar.

4 Priserna på vitsocker är inte desamma inom hela gemenskapens territorium. I artikel 3.1 i grundförordningen föreskrivs nämligen ett "interventionspris" för områden utan underskott och ett "härlett interventionspris" för varje underskottsområde. Enligt artikel 9.1 andra stycket i samma förordning beror de olika interventionspriserna på i vilket område som sockret befinner sig vid tidpunkten för köpet. Som underskottsområden betraktas de områden i vilka produktionen av "privilegierade" kvantiteter ligger under konsumtionen. Denna differentiering av priser, vilken kallas "regionalisering", har som mål att säkerställa att sockertillverkare i andra områden försörjer underskottsområden. De härledda interventionspriserna fastställs nämligen systematiskt till en högre nivå än interventionspriset, eftersom skillnaden mellan de två priserna förutsätts täcka de tillkommande transportkostnaderna.

5 I artikel 5 i grundförordningen fastställs också ett prissystem för betor som förädlas till socker. De minimipriser som sockertillverkarna skall betala till betproducenterna varierar enligt artikel 6.1 och 6.2 beroende på i vilket område de har producerats. Enligt lydelsen av artikel 5.3 skall minimipriserna för de områden för vilka det fastställts ett härlett interventionspris för vitsocker höjas med ett belopp som är lika med skillnaden mellan det härledda interventions-

priset för området i fråga och interventionspriset, omräknat med koefficienten 1,30.

6 För underskottsområden föreskrivs i grundförordningen, för socker som omfattas av den tilldelade kvoten, ett högre pris för inköp av den råvara som är nödvändig för sockerproduktionen och samtidigt en högre ersättning för det socker som produceras i dessa områden.

7 Fram till regleringsåret 1994/95 har rådet varje år vid fastställande av interventionspriset klassificerat Italien som ett underskottsområde inom gemenskapen och följaktligen fastställt härledda interventionspriser för detta område medan Italien enligt de italienska sockerproducenterna är på väg att bli ett överskottsområde.

8 Såvitt avser regleringsåret 1995/96 fastställde rådet den 29 juni 1995 genom artikel 1.2 i förordning (EG) nr 1533/95 om fastställande av vissa sockerpriser och av standardkvaliteten för betor för regleringsåret 1995/96 (EGT L 148, s. 9, nedan kallad förordning nr 1533/95) interventionspriset för vitsocker för gemenskapens områden utan underskott till 63,19 ecu per 100 kg. För Italien har ett härlett interventionspris fastställts till 65,53 ecu per 100 kg enligt artikel 1 f i förordning (EG) nr 1534/95 om fastställande för regleringsåret 1995/96 av härledda interventionspriset för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader (EGT L 148, s. 11, nedan kallad förordning nr 1534/95). I

tredje övervägandet i denna förordning konstateras att "[e]tt försörjningsunderskott [kunde] förutses i produktionsområdena i Italien ...".

Förfarande

9 Det är under dessa omständigheter som sökandena, som är bolag etablerade i Italien och som tillsammans innehar 92 procent av de produktionskvoter för socker som har beviljats denna medlemsstat, genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 september 1995 har väckt förevarande talan med stöd av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse).

10 Förstainstansrättens ordförande avslog genom beslut av den 7 november 1995 i mål T-168/95 R, Eridania m.fl. mot rådet (REG 1995, s. II-2817), sökandenas ansökan om uppskov med verkställigheten av artikel 1 f i förordning nr 1534/95.

11 Genom en särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 november 1995, har kommissionen framställt en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna. Sökandena har inkommit med ett yttrande avseende denna invändning den 5 januari 1996.

12 Ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning biföll den 19 mars 1996 kommissionens ansökan om att få intervenera till stöd för rådets yrkanden, vilken hade inkommit till förstainstansrättens kansli den 31 januari 1996. Kommissionen inlämnade den 3 maj 1996 en interventionsinlaga. Rådet och sökandena

framförde sina synpunkter på interventionsinlagan genom handlingar som inkom till kansliet den 25 maj respektive den 14 juni 1996.

13 Genom beslut av den 25 juni 1997 förordnade förstainstansrätten (andra avdelningen) att prövningen av invändningen om rättegångshinder skulle anstå till den slutliga domen.

14 Referenten förflyttades genom förstainstansrättens beslut av den 21 september 1998 till första avdelningen, dit målet följaktligen överflyttades.

15 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet utan föregående åtgärder för bevisupptagning. Parterna utvecklade talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid offentligt sammanträde den 26 januari 1999.

Parternas yrkanden

16 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa att talan kan upptas till sakprövning,

— ogiltigförklara förordning nr 1534/95 eller åtminstone dess artikel 1 f,

— ogiltigförklara, i förekommande fall, samtliga tidigare eller senare rättsakter som anknyter till förordning nr 1534/95, inbegripet grundförordningen, eller åtminstone dess artiklar 3, 5 och 6 och samtliga rättsakter som har antagits för deras verkställande,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna, samt

— förplikta kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som orsakats av dess intervention.

17 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— i andra hand ogilla talan, samt

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Kommissionen har i sin interventionsinlaga yrkat att förstainstansrätten skall

— bifalla rådets yrkanden och avvisa talan, eller

— i andra hand ogilla talan.

Huruvida talan kan upptas till sakprövning

19 Rådet har anfört tre grunder till stöd för sin invändning om rättegångshinder. Enligt den första grunden har den i artikel 173 femte stycket i fördraget angivna tidsfristen för talans väckande gått ut. Under den andra grunden har gjorts gällande att sökandena saknar talerätt i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget. Enligt den tredje grunden har artikel 19 första stycket i EG-stadgan för domstolen och artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler åsidosatts, eftersom ansökan inte är så exakt formulerad som krävs enligt dessa bestämmelser.

Parternas grunder och argument

Den första grunden: Tidsfristen för talans väckande har gått ut

20 Rådet har hävdat att talan, till den del den syftar till ogiltigförklaring av artiklarna 3, 5 och 6 i grundförordningen, har väckts efter det att den tidsfrist på två månader som föreskrivs i artikel 173 femte stycket i fördraget gått ut.

Grundförordningen antogs nämligen den 30 juni 1981, och detta utan att den nuvarande lydelsen av nämnda artiklar ändrades år 1995.

21 Sökandena har gjort gällande att de i sin ansökan i huvudsak har yrkat ogiltigförklaring av artikel 1 f i förordning nr 1534/95 och i andra hand bestridit giltigheten av artiklarna 3, 5 och 6 i grundförordningen för det fall att det framkommer att artikel 1 f i förordning nr 1534/95 grundas på dessa artiklar. Sökandena har i detta avseende betonat att artikel 184 i EG-fördraget (nu artikel 241 EG) gör det möjligt för den som yrkar ogiltigförklaring av en förordning att indirekt påtala en annan förordning på vilken den förstnämnda förordningen grundas.

Den andra grunden: Sökandena saknar talerätt

22 Rådet har hävdat att sökandena varken direkt eller personligen berörs av artikel 1 f i direktiv 1534/95. Rådet har särskilt bestridit sökandenas påstående att de hör till en begränsad krets av särskilda och identifierbara ekonomiska aktörer, som skulle bestå av de italienska sockertillverkare som har en produktionskvot, eftersom denna krets ju inte är begränsad.

23 Rådet har angett att det inom ramen för systemet med produktionskvoter inom sektorn för socker föreskrivs en möjlighet att tilldela "newcomers" (nykomlingar) kvoter. Enligt artikel 25 i grundförordningen får medlemsstaterna nämligen utan begränsningar omfördela kvoter mellan företagen på grundval av omstruktureringsplanerna. Den potentiella kretsen av italienska sockertillverkare som har en produktionskvot kan med andra ord inte definieras på förhand. Rådet har tillagt att den omtvistade rättsakten inte enbart berör de italienska sockertillverkarna utan även de italienska betproducenterna, eftersom betpriserna beräknas på grundval av det härledda interventionspriset för socker. Kretsen av de personer som berörs av de omtvistade rättsakterna är således inte sluten och kan utvidgas i framtiden. De villkor för upptagande till sakprövning som fastslagits i domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen (REG 1990, s. I-2477), och av den 6 november 1990 i mål C-354/87, Weddel

mot kommissionen (REG 1990, s. I-3847), är följaktligen inte uppfyllda i det föreliggande fallet.

24 Rådet har även påpekat att det framgår av rättspraxis att en rättsakts allmänna giltighet och därmed normativa beskaffenhet inte kan sättas i fråga på grund av att det är möjligt att med större eller mindre precision fastställa hur många rättssubjekt som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning eller till och med identifiera dessa, så länge som denna tillämpning sker på grundval av objektiva rättsliga eller faktiska förhållanden som i rättsakten definieras med avseende på aktens syfte (domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 18, svensk specialutgåva, volym 15, och förstainstansrättens beslut av den 29 juni 1995 i mål T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1941, punkt 48). Förordning nr 1534/95 har just antagits på grundval av den objektiva rättsliga och faktiska situationen. I denna förordning fastställdes nämligen det härledda interventionspriset för vitsocker och minimipriset för betor för regleringsåret 1995/1996. Av övervägandena i nämnda förordning framgår att rådet vid fastställandet av priserna har stött sig på objektiva kriterier, bland annat med hänsyn till att ett försörjningsunderskott kunde förutses i vissa områden, däribland i Italien. Den omtvistade förordningen innehåller däremot inte något konkret som gör det möjligt att sluta sig till att fastställandet av de härledda priserna har gjorts med beaktande av sökandenas särskilda situation. Sökandena berörs således av den omtvistade förordningen endast i sin objektiva egenskap av sockertillverkare.

25 Att sökandena innehar produktionskvoter är under alla omständigheter inte i sig tillräckligt för att det skall fastställas att deras rättsliga ställning påverkas, vilket krävs enligt rättspraxis (domen i det ovannämnda målet Codorniu mot kommissionen, punkt 20). Till skillnad från den förordning som var i fråga i målet Codorniu påverkar fastställelsen av ersättningsbeloppet inte sökandenas "rättsliga ställning" och inte heller deras "särskilda rättigheter" (förstainstansrättens beslut av den 20 oktober 1994 i mål T-99/94, Asocarne mot rådet, REG 1994, s. II-871, punkt 20).

26 Kommissionen har i sin interventionsinlaga anslutit sig till rådets argumentation. Kommissionen har betonat att syftet med den omtvistade förordningen är att avhjälpa en situation med ett försörjningsunderskott som kunde förutses i Italien på grundval av objektiva kriterier på marknaden, inbegripet tendenserna under de tidigare regleringsåren. Förordningen berör inte enbart de italienska sockertillverkarna utan samtliga ekonomiska aktörer på marknaden, inbegripet producenterna och tillverkarna av betor, utan att några av dem ges något särskilt skydd.

27 Sökandena hävdar inledningsvis att det härledda interventionspriset för vitsocker som fastställs i artikel 1 f i förordning nr 1534/95 gäller för alla områden i Italien, vilket innebär att sökandena skall betala ett högre minimipris för betorna jämfört med tillverkarna i områdena utan underskott. Denna bestämmelse genomförs automatiskt och lämnar inte något utrymme för skönsmässig bedömning, vilket innebär att den har direkt effekt för sökandena.

28 Sökandena anser vidare att artikel 1 f i direktiv nr 1534/95 rör dem personligen, eftersom de tillhör en begränsad krets enskilda vilkas identitet var känd för gemenskapsinstitutionerna. Sökandena har i detta sammanhang hänvisat till medlemsstaternas skyldighet att underrätta gemenskapsmyndigheterna om kvotfördelningen mellan de sockerproducerande företagen, såsom denna skyldighet följer av artiklarna 25.2 och 39 i grundförordningen samt av kommissionens förordning (EEG) nr 787/83 av den 29 mars 1983 om informationslämnande inom sockersektorn (EGT L 88, s. 6, svensk specialutgåva, område 3, volym 16, s. 65, nedan kallad förordning nr 787/83). Då förordning nr 1534/95 antogs hade kommissionen kännedom om vilka italienska producenter som innehade kvoter under regleringsåret 1995/1996. Sökandena hörde till denna grupp, och det var uteslutet att några andra kvotinnehavare skulle kunna tillkomma.

29 Sökandena har beträffande rådets hänvisning till artikel 25 i grundförordningen, för att hävda att antalet sockertillverkande företag inte har fastslagits utan att det finns utrymme för "newcomers", betonat att medlemsstaternas möjlighet att

överföra kvoter för regleringsåret 1995/1996 endast kunde användas före den 1 mars 1995. I artikel 7 i rådets förordning (EEG) nr 193/82 av den 26 januari 1982 om allmänna bestämmelser för överföring av kvoter inom sockersektorn (EGT L 21, s. 3; svensk specialutgåva, område 3, volym 14, s. 211) föreskrivs nämligen att i de fall då en medlemsstat tillämpar artikel 25.2 i grundförordningen skall den fördela de justerade kvoterna före den 1 mars ett år, i avsikt att tillämpa dem på det påföljande regleringsåret. Sökandena har av detta dragit slutsatsen att artikel 1 f i förordning nr 1534/95 vid tidpunkten för dess antagande — det vill säga den 29 juni 1995 — endast kunde beröra den begränsade krets av italienska sockerproducenter som bestämts den 1 mars föregående år.

30 Sökandena har även hänvisat till revisionsrättens särskilda rapport nr 4/91 avseende den gemensamma organisationen av marknaden för socker och isoglukos, enligt vilken den långa tid under vilken kvotsystemet har tillämpats har medfört produktionsrättigheter till förmån för kvotinnehavarna, eftersom dessa produktionskvoter har lett till verkliga individuella rättigheter. Eftersom kommissionen i sitt officiella svar på dessa iakttagelser inte framförde några invändningar på denna punkt, medgav den underförstått att produktionskvoterna hade blivit verkliga individuella rättigheter och att alla åtgärder som gemenskapsmyndigheterna vidtar beträffande sådana rättigheter följaktligen berör innehavarna av nämnda rättigheter direkt och personligen.

31 Sökandena har, med hänvisning bland annat till domarna i de ovannämnda målen Sofrimport mot kommissionen och Weddel mot kommissionen samt till domstolens dom av den 1 juli 1965 i de förenade målen 106/63 och 107/63, Töpfer m.fl. mot kommissionen (REG 1965, s. 525), och av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen (REG 1985, s. 207), påstått att de utgör en tillräckligt karakteriserad grupp i förhållande till producenterna i andra områden inom gemenskapen. I förordning nr 1534/95 fastställs nämligen det härledda interventionspriset för sex underskottsområden inom gemenskapen, vilket innebär att denna förordning således på grundval av särskilda omständigheter utgör ett undantag från grundförordningen enligt förordning nr 1533/95, där det bland annat fastställs interventionspriser för vitsocker för gemenskapens områden utan underskott. Förordningen har för övrigt antagits på grundval av uppgifter som sökandena själva har lämnat.

32 Sökandena har i det sistnämnda avseendet klargjort att uppfattningen att Italien är ett underskottsområde grundas på en missuppfattning av de uppgifter som sökandena har lämnat genom de italienska myndigheterna och kommissionen. Av siffrorna avseende den tidigare respektive den framtida produktionen samt av deras enskilda produktionskapacitet framgår att Italien inte utgör något underskottsområde. Sökandena har tillagt att de har ingått avtal med de italienska betodlarna. Fastställandet av ett härlett interventionspris innebär en fastställelse av det pris som producenterna skall betala tillverkarna. Dessutom är sökandenas produktionskapacitet knuten till dessa avtal.

33 Sökandena har avslutningsvis framhållit att Italien enligt artikel 46 fram till regleringsåret 1994/1995 har haft rätt att bevilja den italienska industrin stöd, vilket bekräftar att de italienska företag som har kvoter befinner sig i en särskild situation. Genom att bibehålla de regionaliserade priserna för Italien samtidigt som möjligheten till stöd under regleringsåret 1995/1996 avskaffades, genom rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995 om ändring av förordning nr 1785/81 och av förordning (EEG) nr 1010/86 om allmänna bestämmelser om produktionsbidrag till vissa sockerprodukter som används i den kemiska industrin (EGT L 110, s. 1, nedan kallad förordning nr 1101/95) med avseende på regleringsåret 1995/1996, har rådet haft full kännedom om att sökandena behandlades olika.

Den tredje grunden: Ansökan är inte tillräckligt exakt formulerad

34 Rådet har gjort gällande att ansökan inte uppfyller de krav på exakthet som fastställs i artikel 19 första stycket i domstolens stadga och i artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. De allmänna yrkandena om ogiltigförklaring av andra bestämmelser än artikel 1 f i förordning nr 1534/95 och av samtliga tidigare eller senare rättsakter som anknyter till förordning nr 1534/95, inbegripet grundförordningen, gör det inte möjligt att fastställa talans föremål, eftersom sökandena inte har klargjort vilka bestämmelser i nämnda förordningar som går dem emot.

35 Sökandena anser att talans föremål är tillräckligt exakt formulerat.

Förstainstansrättens bedömning

Ansökan är inte tillräckligt exakt formulerad och har inlämnats för sent (den första och den tredje grunden)

36 Sökandena har i ansökan angett att de endast har yrkat ogiltigförklaring av artikel 1 f i förordning nr 1534/95 och att de endast "i förekommande fall" har kritiserat artiklarna 3, 5 och 6 i grundförordningen från år 1981, det vill säga till den del som nämnda artikel 1 f grundas på dessa artiklar. Sökandena har således gjort gällande att nämnda artiklar i grundförordningen enligt artikel 184 i fördraget inte är tillämpliga, vilket innebär att de har anfört en invändning om rättsstridighet till stöd för sina yrkanden. Med hänsyn till denna begränsning av yrkandena saknar den första grunden för rättegångshinder, att talan har väckts för sent, föremål.

37 Sökandena har även yrkat ogiltigförklaring av samtliga tidigare eller senare rättsakter som anknyter till förordning nr 1534/95, inbegripet grundförordningen, och av samtliga rättsakter som har antagits för deras verkställande, utan att dock närmare ange vilka rättsakter eller bestämmelser som avses. Enligt artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler skall ansökan emellertid innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna. Gemenskapens domstolar skall dessutom inte ersätta sökandens bedömning med sin egen bedömning och själva fastställa vilka rättsakter som kan gå honom emot och vilka han skulle kunna få ogiltigförklarade (domstolens dom av den 28 maj 1970 i mål 30/68, Lacroix mot kommissionen, REG 1970, s. 301, punkterna 22 och 24). Dessa yrkanden skall följaktligen avvisas.

Sökandenas talerätt (den andra grunden)

38 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget är svaret på frågan huruvida en talan om ogiltigförklaring av en förordning, som har väckts av en fysisk eller juridisk person, kan upptas till sakprövning beroende av att den bestridda förordningen i realiteten är ett beslut som direkt och personligen berör sökanden. Kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte. En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (domstolens beslut av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 33, förstainstansrättens dom av den 10 juli 1996 i mål T-482/93, Weber mot kommissionen, REG 1996, s. II-609, punkt 55, och förstainstansrättens beslut av den 8 december 1998 i mål T-39/98, Sadam m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4207, punkt 17).

39 I det föreliggande fallet innebär den omständigheten att det genom artikel 1 f i den omtvistade förordningen fastställs ett härlett interventionspris för vitsocker "för alla områden i Italien" för regleringsåret 1995/1996 att det italienska interventionsorganet i enlighet med artikel 9.1 i grundförordningen åläggs att till detta pris köpa in allt vitsocker som de italienska producenterna erbjuder det att köpa, förutsatt att villkoren härför är uppfyllda. Bestämmelsen i fråga är således tillämplig på ett obegränsat antal transaktioner under det avsedda regleringsåret. Enligt de kombinerade bestämmelserna i artiklarna 3.1, 5.3, 6.1 och 6.2 i grundförordningen får fastställandet av det härledda interventionspriset även direkta återverkningar för de inköpspriser som de italienska sockertillverkarna är skyldiga att betala de italienska betodlarna inom ramen för sina leveransavtal avseende samma regleringsår. Bestämmelsen i fråga är således också tillämplig på ett obegränsat antal transaktioner i produktionsledet som föregår interventionerna. Av detta följer att artikel 1 f i förordning nr 1534/95 är tillämplig på objektivt bestämda situationer och generellt sett riktas till en abstrakt angiven personkrets.

40 Det är emellertid inte uteslutet att en bestämmelse som genom sin art och giltighet är av allmän beskaffenhet kan leda till att fysiska eller juridiska personer är personligen berörda när den berör dessa personer på grund av vissa egenskaper som är kännetecknande för dem eller på grund av faktiska omständigheter som skiljer dem från alla andra personer och därigenom utpekar dem på ett sätt som innebär att de kan jämställas med personer till vilka ett beslut är riktat (domstolens dom av den 15 februari 1996 i mål C-209/94 P, Buralux m.fl. mot rådet, REG 1996, s. I-615, punkt 25).

41 I det föreliggande fallet skall påpekas att artikel 1 f i den omtvistade förordningen innebär att ett särskilt och enhetligt interventionspris fastställs för samtliga produktionsområden i Italien och att priset i enlighet med den ovan beskrivna mekanismen skall tillämpas på de italienska sockertillverkarna i deras relationer till interventionsorganet och betodlarna. Att ett försörjningsunderskott kunde förutses för de italienska områdena följde nödvändigtvis av en jämförelse av de italienska sockertillverkarnas produktionssiffror, inbegripet sökandenas, med den inhemska konsumtionen. För att avgöra om dessa omständigheter är tillräckliga för att sökandena skall anses personligen berörda, skall nämnda bestämmelse i förordningen ses mot bakgrund av den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

42 I detta avseende skall påpekas att det i artikel 3.1 i grundförordningen föreskrivs att det för vitsocker varje år skall fastställas ett interventionspris för gemenskapens områden utan underskott och ett härlett interventionspris för vart och ett av underskottsområdena. Rådet har med tillämpning av denna bestämmelse för regleringsåret 1995/1996 antagit artikel 1 f i förordning nr 1534/95 där alla områden i Förenade kungariket, Irland, Portugal, Finland, Spanien och Italien klassificeras som underskottsområden.

43 Gemenskapslagstiftaren har inom ramen för denna "regionalisering" av prissystemen (se punkt 4 ovan), för att säkerställa den gemensamma marknadsorganisationens riktiga funktion, bemödat sig om att beakta särdragen i vart och ett av de olika produktionsområden som utgör den gemensamma marknaden. Att lagstiftaren inte fastställer interventionspriserna schablonmässigt och generellt, utan i möjligaste mån fastställer dem med utgångspunkt i de ekonomiska realiteterna i syfte att, såsom har anförts i punkt 3 i tredje övervägandet i grundförordningen, "stabilisera marknaden för socker", är inte i sig tillräckligt för att artikel 1 f i den omtvistade förordningen skall betraktas som en serie beslut som personligen berör var och en av de producenter som är etablerade i underskottsområdena. Systemet med "regionalisering" är nämligen objektivt tillämpligt på samtliga sockertillverkare och betodlare och avser inte sökandena personligen.

44 Sökandenas argument att de före det att den omtvistade förordningen antogs hade försett gemenskapsinstitutionerna med sifferuppgifter om sin produktion är i detta hänseende inte relevant. Det skall nämligen konstateras att systemet med "regionalisering" inte nödvändigtvis grundas på produktionssiffrorna för varje sockerproducerande företag som är etablerat i ett underskottsområde eller i ett område utan underskott. Rådet kan definiera de olika produktionsområdena inom gemenskapen antingen som underskottsområden eller som områden utan underskott endast på grundval av den information om aktuell och/eller förväntad produktion och konsumtion som har lämnats det. I detta avseende åläggs medlemsstaterna i förordning nr 787/83 att lämna information "med avseende på vart och ett av de sockerproducerande företagen på dess territorium" (artikel 9.1). Att sökandena har lämnat sådan information till gemenskapsinstitutionerna kan således inte inom ramen för "regionaliseringen" särskilja sökandena från andra sockerproducenter inom gemenskapen, särskilt då rådet, såsom framgår av handlingarna i målet, inte har antagit den omtvistade förordningen på grundval av kommissionens uppgifter om den särskilda situation som vart och ett av sökandeföretagen befann sig i.

45 Det skall under alla omständigheter tilläggas att om sökandenas ståndpunkt godtogs skulle samtliga sockertillverkare i underskottsområdena, genom att bestrida att deras område är ett underskottsområde, kunna ifrågasätta det härledda interventionspris som fastställs varje år och följaktligen vägra att betala betodlarna ett högre inköpspris. På samma sätt skulle samtliga betodlare i underskottsområdena, genom att bestrida att deras område inte är ett underskottsområde, kunna ifrågasätta det interventionspris som fastställs varje år och följaktligen kunna kräva att sockertillverkarna betalar ett högre försäljningspris. Samtliga ekonomiska aktörer som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för socker och som anser sig påverkas av hur deras område har betecknats, skulle således kunna ifrågasätta hela det system med differentierade priser som tillämpas på gemenskapsnivå, vilket skulle vara oförenligt med det förhållandet att de åtgärder som rådet har antagit i detta avseende består av förordningar.

46 Sökandenas argument att de "berörs personligen" genom att de tillhör en "sluten krets" kan inte heller godtas. Även om det antogs att rådet vid tidpunkten för antagandet av den omtvistade förordningen faktiskt hade kännedom om vilka sökandena var framgår det för det första av en fast rättspraxis att en rättsakts allmänna giltighet och följaktligen normgivande karaktär inte påverkas av möjligheten att mer eller mindre noggrant fastställa antalet eller till och med identiteten hos de rättssubjekt på vilka den är tillämplig vid en given tidpunkt, såvida tillämpligheten grundas på en objektiv rättslig eller faktisk omständighet som har definierats i rättsakten i fråga (domstolens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 37).

47 Såsom ovan har anförts, följer den "slutna krets" som sökandena har åberopat för det andra av själva beskaffenheten i systemet med "regionalisering", som till följd av att det grundas på den informationsmekanism som föreskrivs i förordning nr 787/83 just leder till att gemenskapsinstitutionerna kan känna till vilka sockertillverkare som är etablerade i vart och ett av produktionsområdena. Sökandena hör följaktligen till en "sluten krets" enbart av samma anledning som samtliga andra sockertillverkare i gemenskapen vilka befinner sig i samma situation.

48 Även om det är riktigt, såsom rådet betonade vid sammanträdet, utan att på denna punkt motsägas av sökandena, att medlemsstaterna före fastställelsen av de olika sockerpriserna för varje enskilt regleringsår skall informera kommissionen om utvecklingen av produktionen och konsumtionen av socker inom sina territorier och om de redan tilldelade kvoterna för produktionen av socker, hade rådet när det antog den omtvistade förordningen likväl inte några närmare uppgifter om de enskilda italienska företagen med en produktionskvot för socker för regleringsåret 1995/1996 utan fastställde de olika priserna för vitsocker på grundval av allmänna uppgifter om sockerproduktionen i Italien.

49 Den rättspraxis som sökandena har åberopat i detta avseende för att stödja sitt argument att talan kan upptas till sakprövning är inte heller relevant i det föreliggande fallet. Denna rättspraxis hänför sig nämligen till vissa specifika fall som rör enskilda ansökningar om importlicens, vilka inlämnats under en given kort tid och avseende vissa kvantiteter (se domarna i de ovannämnda målen Töpfer m.fl. mot kommissionen och Weddel mot kommissionen), eller i vilka gemenskapsinstitutionerna var skyldiga att beakta följderna för vissa enskilda av en rättsakt som de hade för avsikt att anta (se domarna i de ovannämnda målen Sofrimport mot kommissionen och Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen). I det föreliggande fallet finns det emellertid inte några sådana omständigheter. Sökandena har i synnerhet inte hänvisat till att rådet är skyldigt att säkerställa att de italienska producenterna inom ramen för systemet med "regionalisering" ges ett särskilt skydd som överstiger syftet med "regionaliseringen" som sådant bestående i att hänsyn tas till särdragen i varje produktionsområde och således till samtliga sockertillverkares och betodlares intressen i gemenskapen (se även domen i det ovannämnda målet Buralux m.fl. mot rådet, punkterna 32—34).

50 Sökandena har dessutom gjort gällande att den omtvistade bestämmelsen i förordningen har påverkat de individuella produktionsrättigheter som de har i sin egenskap av innehavare av produktionskvoter som har tilldelats med stöd av grundförordningen (domarna i de ovannämnda målen Codorniu mot rådet och Weber mot kommissionen).

51 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att den omständigheten att sökandena hade tilldelats produktionskvoter innan den omtvistade förordningen antogs inte medförde någon förvärvad rätt för dem att fastställa ett visst interventionspris. Sökandenas rättsliga ställning skilde sig således inte från situationen för andra innehavare av produktionskvoter, vilka samtliga skulle anpassa sig efter det interventionspris som rådet fastställt för de olika produktionsområdena. Att sökandena innehar produktionskvoter är under dessa omständigheter inte tillräckligt för att visa att särskilda rättigheter i den mening som avses i domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, vilka sökandena påstår sig ha haft, skulle ha påverkats, särskilt då sökandena inte har påstått att den omtvistade bestämmelsen i förordningen har medfört en värdesänkning av deras kvoter.

52 Sökandenas argument att den italienska statens möjlighet att bevilja den italienska sockerindustrin stöd, en möjlighet som ursprungligen föreskrevs i artikel 46 i grundförordningen, undanröjdes genom förordning nr 1101/95, kan inte heller godtas. Även om man utgick från att undanröjandet är följden av att nämnda förordning antogs, kan denna omständighet inte heller i tillräcklig grad särskilja sökandenas situation i förhållande till den situation som alla andra aktörer inom sockersektorn befinner sig i. Dessutom skall konstateras att sökandena inte har kunnat visa att de befann sig i en särskild situation, med avseende på att det faktum att stödet till den italienska sockerindustrin undanröjdes genom förordning nr 1101/95, såsom har påståtts, inte hade en allmän giltighet utan avsåg sökandena personligen.

53 Detsamma gäller den omständigheten att sökandena med betodlarna hade ingått leveransavtal som styrs av det omtvistade härledda interventionspriset. Sökandena har nämligen inte påstått att genomförandet av deras särskilda avtal hindrades av tillämpningen av den omtvistade bestämmelsen i förordningen, varigenom konkreta rättsförhållanden skulle ha påverkats. Att sådana avtal har ingåtts kan således endast anses höra till ett sockerproducerande företags normala kommersiella verksamhet.

54 Av detta följer att sökandena inte personligen berörs av artikel 1 f i förordning nr 1534/95 personligen. Det finns således fog för den andra grunden för avvisning.

55 Av vad anförts ovan följer att talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

56 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall de således solidariskt bära sina rättegångskostnader samt ersätta rådets rättegångskostnader, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet (se ovan punkt 11). Kommissionen skall enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

1) Talan avvisas.

2) Sökandena skall solidariskt bära sina rättegångskostnader samt ersätta samtliga rådets rättegångskostnader inom ramen för förevarande mål, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet.

3) Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.

Vesterdorf Pirrung Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juli 1999.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande